

Egy nőt is látunk.

Feje nagy, zöld babos, fehér perkálkendőbe van bugyolálva. Fejébúbján apró, rózsás fekete kalapka billeg, gumival állához erősítve. Vedlett, kurta macskaprém kabátot visel, fekete szoknyát, fehér pamutharisnyát, mamszt. Most egyszerre így, ahogy van, beül egy kávéházba, a tükörlakhoz telepszik. Szoknyája mély zsebéből kötést szed elő, s a fényes acéltűkkel köt-köt, s közben bámul ki az ablakon.

Budapest világváros. Egy város annál inkább az, minél több furcsa és értetetlen alakot lát az ember az utcán ...

1932. április 16., szombat, 6. old.

Pesti utca

Alkonyattájt, künn a villák közt a tavaszi fuvallat már a gerjedő föld szagát hozza felénk, de azért az áldozó nap fényében kékes-vörösén izzó felhők viharosan gomolyognak. Indulunk visszafelé a városba. Egyszerre földbe gyökeredzik a lábunk.

Egyik takaros villa vaskerítéssel körülvelt kertjében, az alig rügyező ágak között döbbenetes dolgot fedezünk föl. A villa falának egyik első emeleti ablakához magas létra van támasztva, s a létrafokokon, a rótes félhomályban, gumiköpenybe burkolt, baszksapkás, nyúlánk alak lépeget fölfelé óvatosan.

Mi történik itten? Az amerikai gyermekrablás rémmeséje villan át agyunkon. A Lindbergh-gyermek végzetes esetére gondolunk. Valami elvetemült gazember sebtiben eltanulta ezt a legborzalmasabb bűnt, s most az előkelő villa kertjébe lopódzott, hogy jó módú szülők egyetlen, féltve őrzött kincsét elrabolja, s hatalmas váltságdíj fejében szolgáltatassa vissza.

Félrehúzódnak, s lessük az eseményeket. Hátha mentőként léphetünk közbe.

Az első emeleti ablak ki van világítva. A sötét alak most a legfelső lépcsőfokra ér, megáll, s hosszan bámul a szobába. Arcát nem láthatjuk, mert hátul van felénk.

Most egyik kezével furcsa mozdulatokat tesz, tenyerét – többször egymás után – hol a saját szájához illeszti, hol az ablaküveghez nyomja. Mintha jeleket adna valakinek.

Várakozunk a kerítés árnyékában.

Az alak sehogysem akar leszállni a létráról.

Végre megindul, s hátrafelé lépegetve, fokról fokra jön lefelé.

Félrebújunk, hogy ne láthasson, s a kellő pillanatban mégis tetten érhesük.

Most előre jön. Egy villanylámpa rávetíti fényét.

Meglepődve látjuk, hogy nem férfi, hanem nő. Fiatal, szép mozdulatú úriasszony. Ismerős is. Találkoztunk már vele néhányszor társaságban.

A hölgy kinyitja a villa kapuját, az utcára lép. A véletlent mímelve eleibe kerülünk. Kalaplevéve üdvözöljük.

Elpirul, zavartan mosolyog, s egy lépést hátrál. Gyorsan mondja:

– Ne jöjjön közelembe. A nagyobbik fiam, a Sanyi vörhenyben fekszik. Hála Istennek, már láztalan ugyan, de még nem fertőtlenítettek nálunk.

Kis szünetet tart, majd – valamivel halkabban – így szól:

– Tudja, mit csináltam most? Ne nevéssen ki. Fölmásztam a létrán, hogy Misikét, a kisebbiket az ablakon keresztül láthassam. Itt lakik most sógor-nőmnél. Már három hete nem láttam. Nem bírtam tovább. Mennyire megnőtt a három hét alatt. Kicsit lesoványodott. Már alig várom, hogy hazajöjjen. Az ablaküvegen keresztül csókokat dobtunk egymásnak ...

1932. április 19., kedd, 6. old.

Pesti utca

Mi mindenben ütközünk meg az utcán?

Elsősorban azon, hogy ebben a fásult korban mily kevés dolgon ütköznek meg az emberek. Fényes délben a Belvároson végig egy férfi halad. Térd-